

SMRT

čtyřikrát jinak

Rostislav Kafka

Rostislav Kafka

**SMRT
ČTYŘIKRÁT JINAK**

Jedna novela a tři krátké povídky s motivem smrti.

TZ-one

Vydání první 2025

© Rostislav Kafka, 2025

Obálka © Rostislav Kafka

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-202-2 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-203-9 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-204-6 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

John Connors je úspěšný muž. Má krásnou ženu, dvě děti, učí na vysoké škole a jako amatérský šachista patří k nejlepším. Jednoho dne se ale vše změní. Dcera tragicky zahyne, manželka vážně onemocní a on... je obviněn z brutální vraždy přítelkyně. Všechny důkazy jednoznačně svědčí proti němu. Opravdu se tento muž v seniorském věku stává prodlouženou rukou ďábla? A vrátí se mu někdy paměť, která ho opustila v nejkritičtější chvíli jeho života? Proč má najednou pocit, že ho pronásleduje na každém kroku stín smrti? A podaří se mu zvítězit v poslední šachové partii? Detektiv Scotland Yardu Harry Brell je o tom přesvědčen, ale... šachy jsou občas kruté a agresivní a rozhodně nejsou pro slabochy. Klasická detektivka, kde je řešení „tak prosté.“

V povídce Svědomí budeme svědky drsného probuzení muže, který je nucen strávit jistou dobu se svojí bývalou ženou. Jenže... ona osoba je už pět let po smrti! Je to sen, je to skutečnost? A podaří se muži odvrátit nařčení z její vraždy? Ochutnávká mystéria.

Ve třetí povídce můžete uronit slzu nad smutným osudem mladé matky, která stojí nad propastí a uvažuje o konci. Naštěstí potkává ženu jménem Josefína...

A na závěr se setkáme s osobou, kterou možná někteří z vás pamatují z 90. let minulého století. Bezdomovec Feríno jezdíval pravidelně ve vlakových soupravách na hlavních tazích do Prahy. Málokdy dojel. Většinou byl vyloučen z přepravy. Jednoho dne ale osud rozhodne jinak...

Jak prosté	5 – 99
Svědění	99 – 106
Josefina	107 – 114
Poslední kouzlo	115 – 142

Jak prosté

Venku se čerti ženili. Temnou noční oblohu rozčísil blesk a po chvíli další. Zdálo se mi, že hrom, který vzápětí opakovaně rozechvěl malé stropní svítidlo, nabývá na intenzitě.

Pomalou jsem slezl z lůžka a přistoupil k oknu. Další blesk osvětlil strohou místnost. Stůl, dvě židle, kovová skříňka, patrová postel, nerezová toaleta a umyvadlo. Velké hodiny nad železnými dveřmi ukazovaly pár minut po půlnoci. Stoupl jsem na plastovou židli, natáhl obě ruce a dotkl se zamřížovaného okna, které mi už několik měsíců nemilosrdně připomínalo, kde se právě nacházím. Nikdy by mě nenapadlo, že v šedesáti skončím ve vězení. Nikdy jsem neměl se zákonem sebemenší konflikt, nikdy jsem ani nemusel zaplatit pokutu, nikdy...

„Co je, starouši?“ ozval se z horního kavalce rozespálý a ne zrovna příjemný hlas připomínající zvuk vrzavých vrat.

„Zatraceně, chci se vyspat, rozumíš? Nebudu tě pořád hlídat!“

Ten hlas sice zněl zlověstně, ale já věděl, že vrčení tygra tentokrát není předzvěst útoku, je to jen běžná reakce mého současného spoluvězně. Nebojím se říct parťáka. A proto mě vůbec nepřekvapila další, už poněkud klidnější slova:

„Johne, zatraceně, nevyšiluj! Je ti to prd platný, už jsem ti to říkal, jednou tě zabásli pro vraždu a tím to končí. Teď máš jen dvě možnosti: modlit se a věřit na zázrak, nebo spoléhat na svého advokáta. Ale já bych spíš věřil na ten... zázrak. Možná se ten nahoře časem nad tebou smiluje, a dodá ti kousek té tvý ztracený paměti.“

Muž svůj sarkastický postřeh doplnil řezavým smíchem, posadil se, napil se vody a začal kývat tlustýma chlupatýma nohama. Slabé žluté vězeňské světlo rozhodně jeho image nevylepšilo. Ba naopak. Z horního lůžka mě pozoroval podsaditý gorilí samec s černými uhlíky místo očí. Tvář se v polostínu ještě více protáhla a na holých napjatých, potetovaných pažích se zaleskly vystouplé žíly. Jack byl zatčen za brutální napadení. Už potřetí. Znovu se ozvalo nechutné zakašlání a já si byl jist, co bude následovat, vypravěčský talent mého potetovaného kolegy se nemohl neprojevit:

„Někdy si tady připadám jako ve filmu. Opravdu. Mít talent, asi bych začal psát. No... není všem dáno. Ale ty bys to mohl zkusit,

kámo.“ Uhlíky zamířily na můj nešťastný obličej, nohy se ještě více rozkmitaly a k tomu se přidal zvláštní kolébavý pohyb celého těla.

„Když jsem seděl poprvé, měli jsme na cele jednoho pámbíčkáře, modlil se každý den minimálně třikrát,“ nakřápnutý hlas se nemilosrdně odrážel od bílých zdí cely, „David se jmenoval, prej je to jméno z bible. Nevím, musím si tu často zmiňovanou knihu jednou přečíst. My mu říkali srnče... mladej, hubenej, samá noha, samá ruka, a neustále vyjevanej pohled. Fakt jsem myslel, že mu ty voči jednou z důlků vypadnou. Dostal doživotí za dvojnásobnou vraždu nějakých pracháčů. Pořád dokola tvrdil, že nic neudělal, někdo to prý na něho ušil. Vyváděl přesně jako ty.“

Muž zívá, uhlíky na chvíli zmizely, ozvalo se nechutné zachrchlání, ale proslov ještě evidentně neskončil.

„Asi po dvou letech někde v havarovaném auťáku našli rozsekanýho chlapíka,“ krákoravý hlas znovu zarezonoval nehostinnou místností, „a když policie vše vyšetřovala, tak v jeho bytě našli jasné důkazy, že ty pracháče zamordoval on, a dal si tu práci, aby vše hodil na toho vykuleného kluka. Pracovali spolu někde na stavbě, takže se velmi dobře znali. Podařilo se mu zfalšovat i otisky prstů a samozřejmě použil i ostatní věci, které toho mladíka dokonale usvědčily. Neměl šanci. Ty jeho kecy o nevině nikoho nezajímaly. Stejně jako ty tvoje, šampióně. Bez důkazů nezmůžeš nic.“

Jen jsem pokrčil rameny, bylo zbytečné reagovat, ale něco mi říkalo, že není konec. Nebyl. Tělo muže se vypnulo, jako by chtěl provést nějaký tělocvičný prvek, ale vše vzápětí skončilo jen efektním převalením na lůžko.

„Radost toho mladíka neznala mezí, skákal jako vopice, prý začal dokonce objímat dozorce a pak... po pár hodinách mu z radosti puklo srdce. Až při pitvě zjistili, že trpěl srdeční vadou. Tak je to, kamaráde, takovej je... občas život. A teď zalehni, nebo tě popadnu a přibiju na lůžko. A nebudu brát ohled na tvou vrásčitou kůži a starý ksicht. Jasný?“ Poslední slovo se téměř ztratilo v ozvěně hromu.

„Jasný,“ zachroptěl jsem a natáhl své staré kosti na tvrdý kavalec.

Jack Perry měl jednu velkou nevýhodu: svůj obličej a postavu. Na první pohled typický gauner a člověk všeho schopný. Na rozdíl ode mne. Já spíš připomínal vysušeného intelektuála s melancholickým výrazem, který hledí na nedokončený obraz krajiny se

zapadajícím sluncem. Jackovi hrozilo minimálně deset let, mně za brutální vraždu možná doživotí. Uvidíme, jak naše nekalé jednání posoudí soud, který by měl proběhnout za pár týdnů.

Jack začínal usínat, já naopak věděl, že noc bude opět bezesná. Už jsem si zvykl, že občas v noci jen ležím a koukám do stropu. A ano, záviděl jsem Jackovi jeho spánek, určitý klid a smíření. A vůbec mě to nepohoršovalo, ani jeho občasné drsnější jednání. Ne, nebyl důvod, ba naopak. Moc mi pomáhal. A dal mi spousty rad, jak přežít v těchto nehostinných prostorách. A ještě něco... byl jediným člověkem, kterému jsem odvyprávěl značnou část svého života, a také jediným, který mě vyslechl a odpustil si komentáře. I když si nemohl nevšimnout, že občas lovím vzpomínky z úplně děravé sítě.

Možná se podivujete nad faktem, že se svěřuji někomu, koho znám sotva pár dní a kdo rozhodně nevypadá jako dobrotivý strýček. Ano, chápu. Hned vše vysvětlím, jen co mi dozní v mysli náš nedávný rozhovor, když jsem se dušoval, že nejsem žádný krvelačný vrah.

„Jo, Johne, jako vraha si tě fakt nedokážu představit, ale... život občas tropí blbosti. To jsou tvá slova, pamatuješ? No, vzpomínej, šampióně, vzpomínej... zabili ti královnu, ale král zůstal naživu.“

„Nerozumím, Jacku, o čem to, sakra, mluvíš?“ Odpovědělo mi jen mávnutí rukou a nicneříkající pokrčení ramen. Po chvíli se přece jen ozvalo: „Hele, před několika lety jsem v nějakých novinách zaregistroval tvou fotku. Nebyl jsi na ní moc podobnej... kdyby tam nenapsali tvoje jméno, asi bych si nevšiml. Ta fotka byla z nějakého šachového turnaje. Zřejmě dost významného, když o něm psali. Prý tam vítěz podváděl. Je to možný? Šach a podvod? No a u tebe byla poznámka, že jsi na vše upozornil. Co to bylo, Johne? Víš, že práškače nemám rád.“

„Vím, Jacku, ale taky vím, že nemáš rád falešnou hru. A ten... dotyčný chodil několikrát během partie na toaletu a tam měl mobil a vesele komunikoval se svým poradcem. Nebyl jsem sám, kdo si toho všiml.“ Ozval se smích a nechápavé vrtění hlavou:

„Cha, cha, šachisté, prej hra králů. Hovno! Ten dotyčnej má po kariéře, že? Uvedli i jeho jméno, nějakěj... Carlos, Boris Carlos. Divný jméno, asi nějakěj Španěl, proto jsem si ho zapamatoval.“

No, dobrá, byl to zmetek, ale i tak, prásknout kolegu... nevím, já bych si to s ním vyřídil jinak.“

Jen jsem pokýval souhlasně hlavou, nemělo smysl Jackovi opovnovat. Zvlášť, když jsem v jeho obličejí zahlédl skutečnou zlobu. Nicméně ta poznámka mě docela rozhodila. Událost, o které se zmínil, byla jen další z těch několika, které mi v posledních měsících ničily život, a na kterou bych nejraději zapomněl. Nebylo mi přáno. Jack mi vzápětí uštědřil herdu do zad, mávl rukou a tím mi dal jasně najevo, že toto téma je u konce. Nade mnou se ozývalo chrčivé od-fukování připomínající jízdu drezíny po rezavých kolejích.

Jacka Perryho jsem poznal už mnohem dříve, někdy v 90. letech, a zpočátku jsem měl pocit, že je absolutně nezvladatelný a hlavně nevypočitatelný. Nesnášel autority, podrazy a neřídil se žádnými předpisy. Měl svůj svět, své zákony.

Já tehdy začal pracovat jako probační pracovník ve Worcesteru a Jack se stal jedním z mých prvních klientů. Tehdy byl odsouzen poprvé za napadení a výhrůžky. Po odpykání trestu ho přidělili do mé skupiny. Nebudu zastírat, že v jeho přítomnosti jsem se necítil dvakrát komfortně. Byl problém ho znovu zařadit do pracovního procesu a najít mu vhodné ubytování. Nakonec se ale vše podařilo vyřešit. Možná i tato skutečnost a hlavně má evidentní snaha mu pomoci, prolomila jistou jeho nevraživost a postupně se mezi námi vytvořil zvláštní vztah. Jack byl jedináček a nikoho neměl. Když jsem ho před více než čtvrt stoletím poznal, nebylo mu ještě pětadvacet. Jacka vychovala ulice, zatímco já vlastnil titul z univerzity Greenwich. I přes jeho poněkud divočejší výraz jsem časem dospěl k přesvědčení, že uvnitř toho velkého poněkud neurovnaného těla se skrývá docela citlivá duše. V té době jsem se velmi intenzivně věnoval šachům a účastnil se mnohých turnajů a musím neskromně přiznat, že úspěšně. A taky jsem zkoušel malovat. Oba tyto koníčky Jacka nezvykle zaujaly. Především šachy, ale brzy zjistil, že mu pro tuto hru, krom jiného, schází jedna podstatná věc: trpělivost. Bohužel, Jack nedokázal v určitých momentech udržet nervy na uzdě.

Asi rok a půl od našeho prvního setkání mi jednou večer volal, zda bych nemohl okamžitě přijet do jednoho baru. Bylo jasné, že je v maléru. Ani nevím, proč jsem tam tehdy jel. Sotva jsem vystoupil z auta, Jack se ke mně rozběhl.

„Nevypínejte motor, jedeme pryč, honem! Rychle!“

„Jacku, proboha, co se stalo, chceš se vrátit do vězení?“

To už se otevřely dveře oné hospody a směrem k nám se rozběhli čtyři muži. Asi nemusím dodávat, jak se tvářili. Jack stále křičel a mával rukama, bylo zřejmé, že se chce vyhnout přímému kontaktu. Já se mu ale nechystal pomoci. Proč bych měl? Byl jsem kurátor, ne jeho společník. Jack se najednou zastavil a otočil se. To byl konec. Pak už se jen ozývaly tlumené rány a sténání. Vzápětí se prostranství zaplnilo lidmi a po chvíli přijela policie. Všichni pak u soudu tvrdili, že Jack chtěl utéct bez placení a těm, kteří se pokusili ho chytit, způsobil vážné ublížení na zdraví. Jack nafasoval deset let a naše cesty se rozešly. Já se odstěhoval do Londýna, dodělal si doktorát a začal učit na vysoké škole. O osud Jacka Perryho jsem se přestal zajímat. Přesto jsem občas slyšel jeho hlas, když ho tenkrát policie zatýkala: „Mohli jsme jim ujet, mohli...“

Dvacet pět let jsme o sobě nevěděli, až... až před několika týdny, kdy mě dozorcí dovedli na celu.

„Bože na nebesích, šampióno, tak tebe bych tady nečekal. Co jsi provedl? Dals šach mat britskému premiérovi?“

Po čtvrt století jsem se znovu díval na kobyly obličej a do zad mě radostně bušily potetované mohutné tlapy. Jen rezavé vlasy chyběly. Vlastně, pár by se jich na nesouměrné lebce našlo, ale jen pár.

Jack je opět ve vazbě za napadení, zatímco já za vraždu ženy. Ne své, moje žena Karin zemřela před rokem a půl na rakovinu. Za vraždu jistě Maddie Ravellové, kterou jsem poznal před několika měsíci. Jenže její obličej je prozatím pro mne zahalen mlhou a co hůře: ve stejné temnotě jsou všechny události, které nakonec vyvrcholily její smrtí. Proboha! Občas něco prosvitne, ale vzápětí se zatáhne opona. Nikomu bych nepřál ten pocit. Všichni tvrdí, že jsem úkladný vrah, a já? Nemůžu se hájit, nemůžu protestovat, ani křičet, ani povolávat ty nejlepší advokáty, protože nevím, neznám, nepamatuji se!

Mé oči sklouzly na nerezové umyvadlo a hajzlík. Nažloutlé vězeňské noční osvětlení je zabarvilo do zlatého šatu. Musel jsem se tomuto absurdnímu výjevu pousmát, tím více, že zlato hraje v mém případě jistou roli. Zdvihl jsem hlavu, mohutné dešťové kapky, které bubnovaly na zamřížované okno, se postupně sléva-

ly v malé čirůčce, které stékaly z hladkého povrchu jako z tváře plačící ženy. Bouřka nabírala na intenzitě a bubnování zesilovalo. Chrápání Jacka Perryho nemilosrdně přehlušilo všechny mé naivní představy a vrátilo mě do tvrdé reality.

Jakou že měl přezdívku ten nevinný?... aha, srnče! A jak říkájí mně? Starouši, šediváku nebo profesore? Nedávno jsem oslavil šedesátku, až vyjdu z basy, bude mi pravděpodobně hodně přes sedmdesát. Tedy, pokud vyjdu. Má cenu čekat? Přes pootevřené okno má dlaň znovu sevřela studenou mříž. Jako bych stále nevěřil, kde se nacházím. Stačil by pruh plátna... Ne! O čem to Jack hovořil? O Borisovi, o tom podvodníkovi, co se nešťítel upozorňovat na svou genialitu a přitom... moment, jak to, že bylo v novinách moje jméno? Vzpomínám si, že tehdy šachová organizace zásadně zakázala zveřejnit jakékoliv jméno kromě onoho hříšníka! Jak to Jack může vědět? Další z řady otazníků.

Ne, ne! Už nemůžu dál. Bílé stěny se špinavými kouty se začaly kolem mě míhat a já najednou viděl několik rozmazaných obličejů a poté nezřetelný obrys těla.

„Halo, kdo jste? A kde to jsem?“ Vše se slilo v jednu velkou tmavou skvrnu. Konec. Tma.

Ztráta paměti, která mě zasáhla, mi docela změnila priority. Některé momenty mého bytí prostě zmizely. Prý se ze mě stalo zvíře s krvavýma očima? Nevím. V hlavě mám jen útržky, sekundové záblesky, směsici barev, stínů a zvukové vlny různé intenzity. Viděl jsem tmavě modré nebe, slyšel ženský smích a... pak mě probudilo světlo, křik a... bolest. Hlava se chystala vybuchnout, nohy neposlouchaly a oči mě pálily. Byl jsem jako loutka. Někdo mě přirazil ke stěně a semkl mi zápěstí. Bolest mi na chvíli rozjasnila mysl. Otočil jsem hlavu. *„Co je to?“* Na zemi vedle pohovky ležela podivně zkroucená ženská postava! V ten moment mně ještě všechno nedocházelo, až... až jsem si všiml velkých hnědých nehybných očí, tmavě červené skvrny kolem těla a hlavně černé střenky nože, jenž byl zabodnutý přímo doprostřed prsou. Proboha! Žaludek se začal bouřit, sevření rukou se znásobilo, srdce zběsile volalo o pomoc. A znovu pohled na mrtvé tělo.

Měl bych ji znát? Ano, měl, jenže... Zatmělo se mi před očima.

A pak... pak už se jen v určitých intervalech opakovaně ozývalo:

„Zabil jste Maddie Ravellovou! Jste brutální, bezohledný vrah!“

A kdo byla ona zavražděná? Maddie Ravellová: osmačtyřicet let, matka dvou dospělých dcer. Údajně jsem se s ní seznámil asi před dvěma měsíci. Náš vztah byl prý docela vážný. To vše potvrdily právě její dcery a i několik mých sousedů a blízkých. V té chatě jsme prý byli společně poprvé. Alespoň tak vypověděl můj přítel, od kterého jsem si ji pronajal. Ano, na něho si vzpomínám, stejně jako na téměř celý můj život. Jenom těch několik týdnů, které nakonec vyústily v brutální vraždu, pohltila zatím neprostupná mlha. Jen občas malý, téměř nezatelný záblesk poznání.

Co jsem údajně provedl a všechny okolnosti, které tomuto mému děsivému řádění předcházely, mně byly sděleny mým advokátem během vazby. Ano, policie se snažila, ale co dál? Jak mám teď žít? Jsem opravdu vrah? Jen zoufalý pohled na bílé stěny cely, dětinské zatínání pěstí a tření spánku, jako kdybych hledal nějaký spínač, kterým bych rozzářil svou paměť. Prý to může být dočasná, nebo taky trvalá ztráta paměti. Amnézie. Vždy jsem o ní jen slyšel nebo četl a teď...

Zrovna teď, kdy se rozhoduje o tom, jak bude můj život pokračovat. Proboha!

Proč si pamatuji na každou bezvýznamnou věc v mém životě, ale zrovna na pár dnů, které rozhodují o mém dalším osudu ne! Doktor tvrdí, že takové případy se občas stávají. Zvláště lidé citliví, popřípadě ti, kteří trpí jistými zdravotními problémy. Občas se může stát i to, že mozek negativně zareaguje i v důsledku něčeho podobného. Je třeba čekat... Něčeho podobného? Proboha!

Opět jsem se podíval na zamřížované okno. Kapky deště se pomalu měnily na zrnka těžké hlíny, která nemilosrdně dopadala na mou rakev... Usnul jsem až k ránu.

V úterý byla naplánovaná schůzka s mým právníkem. Dělo se tak každý týden a pokaždé náš rozhovor začínal téměř stejnou otázkou: „Na nic jste si nevzpomněl, pane Connorsi?“

Vysoký, štíhlý muž s kamennou tváří Charlie Smith, advokát ex offo. Nikdy jsem ho neviděl usmát se, nikdy se jeho úzké, přísné rty neroztáhly natolik, abych mohl s jistotou konstatovat, že je spokojen, nikdy z jeho tváře nevyzařovala čitelná naděje nebo laskavost.

Pokud jsem měl někdy představu o tom, jak bude vypadat poslední generace umělé inteligence, Smith byl dokonalým prototypem. I když po posledních sezeních ve mně začínal pomalu zanechávat pocit, že i roboti mohou mít špetku emoce.

„Říkejte mi klidně Johne,“ řekl jsem mu na závěr minulého setkání. Možná se ledy prolomí, napadlo mě.

„Za týden bude soud, Johne, musíme se připravit. Zopakovat si všechno, o čem jsme dosud spolu hovořili. Prosím, zalovte v paměti a pokuste si vzpomenout na každou maličkost, byť i nevýznamnou. Věřte mi, má to cenu. Na naší straně je váš dosud bezúhonný profil, nepřímé důkazy a možná... i váš věk. A ještě jedna věc, respektive jeden člověk, Michael Track. To je ten, co vám pronajal tu chatu.“

„Michael? Ano, vím. Říkal jsem vám o tom. On... on se ozval? Asi mě musí nenávidět, že?“

„No, zatím komunikuje jen po telefonu, je někde na africkém kontinentě. Má se brzy vrátit. Popravdě řečeno, nemá z vás vůbec radost. Zapůjčil vám chatu a tak... to dopadlo. Asi chápete, že dvakrát nadšený není. Ta chata bude navždy zatížena krvavým příběhem. To není dobrá reklama, pokud by ji chtěl prodat. A prý o tom uvažuje. Nedivím se, že vás asi nebude mít dvakrát v oblíbě. Já bych na jeho místě jednal stejně.“

„Chápu, ale... ani žádný vzkaz mi nenechal?“

„No, vlastně jeden ano. Nepřeje si, abyste se kdykoliv k onomu místu přiblížil. Zámky na dveřích nechal samozřejmě vyměnit.“

„Rozumím, myslíte, že... to někdy překousne?“

„To nevím. Jak říkám, policie ho zatím osobně nevyslechla, čekají, až se vrátí. Ale neviděl bych to tak černě. Prý tvrdil, že by za vás dal ruku do ohně a že vůbec nechápe, jak se to mohlo stát. V podstatě naznačil, že vy byste takového činu nebyl schopen. Což je dobrá zpráva.“

Jen jsem pokrčil rameny. Další otázku můj mozek téměř nezaregistroval.

„Znali jste se dlouho?“

„Prosím? Ano, ano znali. Už z dřívějšíka.“

„Co znamená z dřívějšíka?“

„Chodili jsme spolu na základní školu, později i na střední a dokonce jsme absolvovali i několik semestrů magisterského studia.“

Zatímco já vydržel, Michael ze studií odešel, prý kvůli rodinným problémům. Nevím přesně. Za nějaký čas odjel někam do ciziny, pak mi kdosi říkal, že začal podnikat. To je vše, co jsem o něm věděl, než jsme se znovu potkali. Asi po... čtyřiceti letech. Přátelství se na nějakou dobu obnovilo, jako by těch pár desítek let lusknutím prstu zmizelo. Na té... chatě jsme spolu byli už jako malí kluci, no a později mi navrhl, že v ní můžu občas pobývat, pokud bude mimo zemi. Dělá obchodního zástupce, nebo tak něco... a často cestuje. Je rozvedený, děti nemá, jen nějaké vzdálené příbuzné. Ano, ta chata se mi vždy líbila, domluvili jsme se, že...“

„Co se děje, Johne, vzpomínka? Sem s ní.“

„Sluneční svit prozařoval skrz alej stromů, opodál se leskla hlada řeky...“

„Co to znamená, Johne? S někým jste tam byl?“

„Ano, myslím, že ano... slunce svítilo, ale ne do našich tváří, přesto jako bych cítil parfém ženy.“

„Někdy v letních měsících jste se musel seznámit s Maddie Ravellovou. Potvrdily to její dcery. Byla to ta žena, o které mluvíte?“

Pokrčil jsem rameny a zavrtěl hlavou.

„Vy věříte, že jsem ji zabil?“

„Jsem váš obhájce, věřím ve vaši nevinu. Bohužel, veškeré nalezené důkazy tomu nenasvědčují. A věřte, že obžaloba vás šetřit nebude, byl bych rád, abyste mi pomohl. Každá podivnost, každá maličkost může hrát roli. Vzpomínky jsou nahrazeny jen domněnkami. To pro obhájce není moc dobré.“

Mávl jsem rukou.

„Nechme to být. Možná jsem opravdu v pominutí mysli... zabil.“

„Jen žádná rezignace, Johne. Hlavu vzhůru, pravda vždy vyjde najevo. Vždyť už jste si vzpomněl na sluneční paprsky, stromy, řeku...“

Zdálo se mi to, nebo se skutečně na kamenné tváři Smitha objevil úsměv?

Soud probíhal přesně, jak můj obhájce predikoval. Po krátké zahajovací řeči se předseda soudu podíval nejprve na mě a pak svůj zrak upřel na žalobce:

„Pane státní zástupce, můžete nyní před soudem zopakovat, z čeho je zde přítomný John Connors obžalován a na jakých základech?“